

„Mindent elviselek abban, aki erőt ad.”

Van, amikor elégedettek vagyunk, erőt érzünk magunkban, úgy tűnik, minden egyszerű és könnyű. Máskor teherként nehezdednek ránk a problémák és megkeserítik a napjainkat. Lehetnek ezek kisebb kudarcok a mellettünk élők iránti szeretetben, vagy képtelenek vagyunk megosztani másokkal nagy életcéljainkat.

NEM VAGYUNK EGYEDÜL

Ezekben a helyzetekben az a legnehezebb, hogy látszólag egyedül vagyunk kénytelenek szembenézni a próbatételekkel, nem kapunk támogatást senkitől, aki határozottan segíteni tudna.

Kevesen éltek át annyi örömet és fájdalmat, annyi sikert és meg nem értést, mint Pál apostol.

Vajon „szuper-hős” volt?

SZÁMÁRA MINDEN LEHETSÉGES

Nem. Gyenge, törékeny és a feladatra alkalmatlan embernek érezte magát, de volt egy titka, amelyet feltárt a Filippiben élő barátai előtt: „**Mindent elviselek abban, aki erőt ad.**” Felfedezte Jézus állandó jelenlétét az életében. Pál akkor sem érezte magát egyedül, amikor mindenki elhagyta: Jézus akkor is mellette állt.

A MI NAGY TITKUNK

Mindent elviselek, amikor gyakorlattá váltom az evangélium igéit: ezekből nap mint nap útmutatást kapok, mire is vagyok meghívva, megtanítanak, hogyan kell élnem, és bizalommal töltenek el.

Mindent elviselek, amikor szeretetközösségben élek a körülöttem lévő emberekkel, mert ilyenkor Ő jön közénk, ahogy megígérte, és az egység ereje lesz a támaszom.

A KOMMUNIKÁCIÓ FONTOSSÁGA

M. az egyik osztálytársam, akivel nagyon nehéz a kapcsolatom. Bár jó pár éve élem az Élet Igéjét, mégis képtelen vagyok úgy szeretni őt, ahogy azt az evangélium kéri. Tudja, hogy katolikus vagyok, és azzal szórakozott, hogy rosszakat mondott a kereszténységről. Minél inkább próbáltam védekezni, annál inkább élvezte, hogy gúnyolódhat.

Amikor látta, hogy ez nekem rosszul esik, még inkább elkezdett sértegetni, és már nem csak a vallásomat gúnyolta ki, hanem személyesen engem is. Mivel így viselkedett képtelen voltam már elviselni őt, és amikor találkoztunk az iskolában nem tudtam, hogyan bánjak vele. Egyik nap a szünetben, arra a pontra jutottam, hogy akár erőszak árán is, de megfizetek neki. Kritikus pillanat volt, de szerencsére az egyik barátom megállított. Őszintén bevallom, még most is bánom, azt a pillanatot, mert én nem ilyen vagyok.

Egyik alkalommal, amikor nagyon szomorú voltam, megértettem, hogy ezt a problémát nem élhetem egyedül. Elhatároztam, hogy elmesélek mindent a barátaimnak, akikkel együtt éljük az Élet igéjét és segítséget kérek tőlük. Velük beszélgetve, rájöttem, hogy ez a helyzet próbára teszi a hitemet. A csoport erejéből merítve megértettem, hogy késznek kell lennem „odatartani a másik arcomat is”. Megerősödött bennem az elhatározás, hogy a rosszat jóval fizetem vissza.

Bár M-el a kapcsolatunk egy picit javult, továbbra is előfordul, hogy gúnyolódik.

Ilyenkor megpróbálom Jézus fájdalmát látni a sajátomban. Ő is szenvedett, amikor gúnyolták. Ez erőt ad, hogy tovább éljem az egységet és imádkozzak a barátaimmal együtt.

Veled is történt már valami hasonló?

